

talte saadan om denne Sag, at vi andre var lige ved at være kede af, at vi ikke ogsaa havde et Standpunkt at gaa bort fra, for at vi kunde blive lige saa mandige, som han var, da han havde forladt det Standpunkt, som han da stod paa.

I Dag sidder denne Mand paa en, jeg vil indrømme, neppe saa ophøjet Plads som i Februar Maaned, men dog fremdeles paa Ministerpladsen. I Dag arbejder han for at gennemføre et saadant Forslag, som han i Februar Maaned erklærede for ubrugeligt, for skadeligt for Landet, fordi det viste Hældning til en af Siderne. Han sidder fremdeles paa Ministerpladsen. Jeg erkender, at han sidder neppe saa højt som før, hans Horisont er maaske bleven en Smule snævrere, men han kan dog ikke som Strudsen mene, at hvad han ikke kan se, ikke eksisterer, naar han en Gang har været sikker paa, at det eksisterede, da han kunde se længere, end han kan nu. Hvis der skulde være sket det, jeg havde ventet netop af en Mand, der talte af en saa dyb Overbevisning, havde denne Mand i Dag som Medlem her i Tinget rettet skarpe Angreb mod den Regering, som satte Landets Eksistens paa Spil ved ikke at gennemføre det, som han, støttet af Udenrigsministeren, vidste, det var absolut nødvendigt at gennemføre.

Ministertaburetten har imidlertid været for attraaeværdig. Han kunde passende blive siddende derovre, blot flytte et Par Trin længere ned, saa var hans Overbevisning reddet, saa betød det ikke mere, end at han kunde skifte Standpunkt igen. Og nu var det godt, som han i Februar fra sin ophøjede Plads saa var ubrugeligt. Det forekommer mig, at naar man ser det, begynder man at sige: Men hvad er saa Ærlighed? Hvad betyder saa alle disse Erklæringer, man faar fra Ministre, fra sagkyndige, som ere paa Faneflugt? Hvad betyder alt dette, naar man bagefter faar at høre: Græd ikke, Børnlille, det turde være Løgn alt sammen!

Jeg vil ikke tale om de øvrige Ministre. Den højtærede Indenrigsminister har i 7 Aar været Medlem af Forsvarskommissionen og kom til det Standpunkt, at det var nødvendigt at nedlægge Københavns Befæstning og ikke sætte Fløjforter eller noget som helst andet i Stedet. Efter i 7 Aar at have spurgt Sagkundskaben til Raads, vidste den højtærede Indenrigsminister, at den eneste fornuftige Løsning var at sløjfe den nuværende Fæstning og ikke bygge noget i Stedet. Han skulde blot have Plads ved Ministerbordet, hans

Fører skulde blot blive Ministerchef, saa sagde han: Det, jeg saa i de 7 Aar, passer ikke en Smule, nu kan jeg udmærket se, at vi skulle have Fløjforter, og at Fæstningen maa blive liggende en Tid. Den Indflydelse havde det paa ham, da hans Fører skiftede Tro anden Gang, at han fremdeles sidder paa sin Plads og nu forsikrer: Det Resultat, jeg kom til i Forsvarskommissionen, var alligevel det rigtige, det andet var bare en lille Station, jeg passerede, jeg har nu skiftet Standpunkt for anden Gang. Er det ikke vanskeligt at tro, at man virkelig anser det, man holder paa, for det rigtige, naar man saadan kan skifte Standpunkt, efterhaanden som Forholdene gøre det ønskeligt eller nødvendigt?

Eller det ærede Medlem fra Nyborg (N. Jensen), som nu er Fører for de Moderate? Det var et betegnende Ord, han kom med forleden, da han i naiv Glæde rettede en hjertelig Tak til Ministeriet, fordi det havde maget det saa godt, at det ikke blev alt for vanskeligt for ham at skifte Standpunkt. Jeg synes, det er betegnende, at man siger hjertelig Tak for, at det er blevet gjort en let at skifte Standpunkt. Bare vi faa gjort det let at gøre det, saa har det mindre at sige, at man skifter Standpunkt!

Og den højtærede Udenrigsminister, der i Gaar mødte frem med sin Erklæring om, at nu var det godt, hvad man havde lavet! Jeg skal ikke i mindste Maade rette nogen Bebrejdelse mod den højtærede Udenrigsminister i saa Henseende. Jeg anser nemlig hans Opgave for at være noget lignende som „Berlingske Tidende“s var det i gamle Dage: naar Regeringen skiftede, skiftede „Berlingske Tidende“ Standpunkt præcis med Ministeriet. Saaledes staar han nu og siger: Det, den nuværende Regering vil, er det rigtige, og kommer der i Morgen en anden Regering, er dens Standpunkt ogsaa det rigtige. Det er den Slags Udtalelser, der ligesom sætte et første Klassens blaat Stempel paa baade den ene og den anden Regerings Forslag, saa er det i øvrigt lige meget, om de to Forslag ere hinanden stik modsatte. Jeg synes, at der ligger en Trøst i, at man er naaet dertil, thi den Dag, vi naa frem til Afrustning, ville vi sikkert ogsaa faa en Udenrigsminister, der siger, at det er den rigtige Vej. Det er nu en Gang Udenrigsministrenes Opgave at erklære det, som Regeringerne foreslaa, for det rigtige.

Saa komme vi til Højre. Der ser